

Sí; lo nostre poble, per més que feu y manesseu, aprecie sa honradés y llur dignitat, y creu que's farà justicie, que la rahó sobreixirá, y que's farán efectives les responsabilitats á n'els qui ab ses criminals maneres, encengueren el foch de la discorde, dividint al poble, que inconcientment era'l encobridor de vostres concupiscencies y vosaltres vos valiau d'aixó pera fer lo paquet y portar la desmoralisació en l'administració dels interessos que son de tots.

Aquesta es vostre obra, am aixó Granollers clama justicie y entengueho bé, justicie's farà.

Juli-Vert.

ALS INCONSÚTILS

¡Oh munt d'inconsútils
plens de pretensió!
¡Oh cervells anémichs
buyts d'ús de rahó!
Prepareu las galtes,
tremoleu de pó
que'l Mosquit ja os volta
per clavá'l fibló.
No sols los polítichs,
no sols los porchs, no,
que al poble defraudan
qui mes y milló,
l'un entrant bots d'oli,
l'altre entrant vi bó,
han d'esser las víctimas
de ma indignació,
que també ¡oh! vosaltres
gent de *posició*
ab prurit de sabis
y fets de llautó
que res feu pel poble
ni sa salvació,
heu d'esser el *blanco*
de ma indignació.
Aneu fent el *burro*
y la oposició
á tot ideal noble
y deslliuradó
que si be fins are
hi hagut compassió
are ¡oh! munt d'estúpits
plens de pretensió
os toca á vosaltres
rebrer del carpó.

Mosquit d'abre.

El Casament per forsa

Comedia pantomima de Molière, ab els gestos traduhits per un de la Vila que sab divuit llengües, principalment el cafre.

Acte Unich (per are)

Primer cuadro.—L'escena representa una plassetta á les fosques, però concorreguda de llums. Primera caixa esquerra un Centre Catòlich, á la dreta y enfront una casa de pagés pintada y enrajolada de nou, carrers, esquerra, dreta y fons

un dels quals porta á la presó. Tots els personatjes surten d'allá.

PERSONATJES

Quelitus.—Nuvi petit y carregat de cuentos y de *jindama*.

Pepeta Batera.—Nuvia, grossa, bruta y garrella, te noranta nou mil pessetas de dot.

Testimonis: pochs y malavinguts.

L'Espartero.—(Y no sab torejar. ¡Qu'es estrany!)

El noy de la pela.—(Aquet va al darre- ra de moltes coses entre altres de... l' arrós).

Sr. Ventureta (célibe).—Home que sap nadar entres dos ayguas.

Dr. Pinyanya.—(Es el de cámara y de camama).

Sr. Noria.—(Emul de San Roch gloriós.

Pare Padás.—Home ó dona, tot es hù. Porta fandillas de seda y devantal de fatá.

Primera escena

Mutis... y canarás tres peus. Se sentan varios passos... semblan de burro... son de concejal... la qüestió que se senten passos y á mí ningú m'ho desmentirá... Surten tres personatjes discutint acaloradament, per la mímica que fan sembla que tenen embrancada discussió, entre ells hi há la nuvia desinvolta y decidida.—Hem vull casar y hem vull casar—fá ab ademans—tot ho arreglarem diuhen ab gestos els altres dos, que son els testimonis de la seva part—en Ventura célibe y el Noy de la pela. Entren á la casa de pagés.

Segón mutis. . Surten del mateix cantó qu'els altres, el nuvi y els testimonis Espartero y Dr. Pinyanya, aquest últim esbufegant, el nuvi camina fent trensilla, avants d'entrar á la susdita casa de pagés es paren y fan gestos estravagants que traduits oralment diuhen lo següent:

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentireu á mí.

Espartero.—A mí també.

Quelitus, nuvi.—A mí no, estich emocionat y no puch dir res. Noy, m'hi caso per forsa, perque no digui pe'l poble totas las mevas calaveradas, perque calli, m'hi caso perque no digui res.

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentirán.

Espartero.—Jo sé un discurs de cor per dirlo aquí á la reunió.

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentirán. (Entren á dintre).

Cuadro segón ó segón misteri de dolor (pe'l poble).

Una cambra de la casa de pagés. En escena hi haurán els personatjes següents. Nuvi, nuvia, testimonis de abdós parts y Pare padás assentat derrera una taula ministre.

Pare Padás.—Vareix esser visitat per la elegant senyoreta Pep Baté participant-me els vius desitjos de unió matrimonial que sentia envers á l'esbelt jove Quelitus Blanchart, fundantse per demanar aquesta unió en las moltes coses amagadas que habian fet tots dos y que si algún dia s'arribaban á descobrir redundaria en perjudici seu. Jo considerant las prenas físicas y morals que adornan á dita senyoreta y la bondat de dit jove, vareix creurer possible aquesta unió que avuy s'ha de consolidar en aquest acte.

(La nuvia aplaudeix, el nuvi es torna tot vermeil y es fica el dit petit á la boca).

La Nuvia.—Si Quelito estimat, et vull per etern company, tú ets l'únich home...

Quelitus.—Ves lletja, ves, m'has sigut infiel y no has complert la paraula que vas donarme

La nuvia.—Jo? Tú m'en has sigut que has escampat arreu «tot lo que jo he fet»

y que sols tú sabías, are, per culpa teva tot el poble ja sab que soch deshonrada... y no obstant, tú has de venir á mí, perque si, perque'm necessitas com jo á tú.

Quelitus.—¡Calla! ¡Pérfida!

La Nuvia.—¡Si, tothom sap la meva deshonra!..

El de la pela.—(La deshonra ray, jo tingües el seu dot, 99.000 d'un coll!..)

Para padás.—Olvideu antichs resentiments ó quant *menos* feuho veurer y casevos, casevos ó sinó ¿Qué seré de vosaltres pecadors... y defraudadors?

(El nuvi plora d'emocionat, en aquest moment entra el notari Sr. Noria).

Sr. Noria.—Buenas, apa animeuvós y trona avall ó sinó ja s'en cuidará el poble.... animeuvós, que un cop casats jo os portaré l'administració de la finca... ja veureu que anirá bé.

Espartero.—(Jo que aquesta plassa la guardaba per el meu parent...)

Pare padás.—¿Bueno, que hi dieu? ¿Queda feta la unió?

La nuvia.—¿Que't sembla Ventureta, no trobas que's fa necessari el casament?

Ventureta (célibe).—Tant com necessari no, també 't podria posar un pis á Barcelona...

Pare padás.—¡¡Valgam la creu de Caravaca!

Ventureta (célibe).—(¡Ay, are m'ha escapat!..)

Nuvi.—(Aixugantse els ulls). ¿Que vos en sembla companys meus? ¿Que m'hi caso ó qué?

Espartero.—Consento ab una condició; que á mí se'm donguin á pcsar tots els llibans qu'estigin al *alcançe* de l'Ajuntament, ja que la nuvia te amistat ab el senyor Alcalde.

El noy de la pela.—Y á mí l'arrós *d'arrós*....

Dr. Pinyanya.—Jo no dono el permís, perque pot esser contrari á la teva salut (la del nuvi) mentres no es fassi Arcalde á n'algun canalejista convensut.

La nuvia.—Tot ho arreglaré y si convé dimitirá en Jaume de las patatas...

Sr. Noria.—No deyan que ja ho havia fet.

El noy de la pela.—¡Ca! Per mí va ser una jugada de bolsa!..

Sr. Noria.—Senyors passemne via, uneixintse enhorabona y enllestim. Vosté nuvia quant té de dot?

La nuvia.—Preguntiuho als de «La Razón», tinch 99.000 y alguna cosa més que em venen d'un tio de l'Habana.

Sr. Noria.—Vosté nuvi quant té.

Quelitus.—Be prou que's dirá, conti, si ab tres mesos he *guanyat* 333 duros multipliquihu pe'l temps que ha durat el negoci.

La nuvia.—¡T'estimo Quelito meu!

El nuvi.—¡Jo també á tu Pepeta! (M'hi caso per forsa, perque no'm descubreixi).

Pare padás.—Al últim....

El noy de la pela.—Mentres duri lo del arrós....

Espartero.—Tots els llibans qu'estiguin al *alcançe* del Ajuntament....

Ventureta (célibe).—(Jo no m'hi casaria, jo li pararia un pis).

Pare padás.—Que tingui una llarga lluna de mel.

La nuvia.—Si no fos EL Mosquit, ray...

Quelitus.—T'estimo... (Aixís te reben- tessis).

La nuvia.—¡T'adoro! (¡Aixís te moris- sis!)

Quelitus.—(¡Ho faig ben bé per forsa!) (Se despedeixen y s'en van.)

Espartero.—(Tots els llibans qu'estiguin al *alcançe*....)